

### Ո՛Վ ՄԱՆ

Պիսի ուզեմ որ, ո՛վ Ման, ոտիս մ' ինչպէս հեռաւոր  
Անահնկալ մէկ պահուն կու տայ հարուածն ի՞ր մեզի,  
Տաս հարուածըդ ինձ այդպէս, բայց զլացուի բող ինձի  
Մօտեցումիդ քայլ առ քայլ ըզգայնութիւնն ահաւոր:

Պիսի ուզեմ որ դուն գաս իմ ծերութեանըս անուո՛ւս,  
Երբ յափրացած անցաւոր վայելքներէն հեճաբոյր,  
Ըլլամ կեանքէն կեճացած, ան չունենայ ինձ հրապոյր.  
(Ե՞րբ է սակայն որ կեանքէն եղած ըլլայ մարդը կուո՛ւս):

Պիսի ուզեմ որ, ո՛վ Ման, դուն գաս ինձի վերջապէս  
Երբ ինձ կեանքին առընչող յոյսի թելերը ամէն  
Ըլլան խզուած, կտրատուած՝ ժամանակի մկրատէն ... :

Եկուր ինձի, ո՛վ Ման, երբ լոյսովը յորդ հաւատքիս,  
Իմաստութեամբ մը անհուն ես կարենամ հանչնալ քեզ,  
Ու համոզուած ըլլամ թէ զիս Խոսուծոյ կը տանիս:

### ԾԱՌՆՆ ՈՐ ՄԱՐԴՆԵ

Ընկե՛ր, նայե՛ սա ծառին, ան ի՞ր պտուղն է քուեր  
Մեր վայելքին, տերեւներն ի՞ր կը մնան բայց կանայ.  
Մինչդեռ մեզմէ քանինե՛ր արդէն սրտով են աւեր  
Դեռ պտուղ մը չտուած, չարձակած ո՛չ մէկ աւաչ.  
Սիրտե՛ր՝ ուր դեռ չծաղկած՝ սիրոյ ծաղիկն է խամրեր:

\*

Ընկե՛ր, պիտի քեզ սարսեն վայրագ հովերը կեանքի,  
Զէ սարսած ո՞ր ծառն արդեօք աւան անեղ քամիէն.  
Բայց դուն գիտցիր ծառի մ' պէս տոկալ ցուրտի ու փոփի,  
Ու մի՛ս յուսալ գարունին, առնել եռանդ այդ յոյսէն,  
Ու պննուիլ վերսին երբ խիստ ձմեռը անցնի.  
Ընկե՛ր, մ'անսար մարդերուն որոնք աշխարհն դժոխքի  
Վերածելէ ետք, անյոյս՝ «Կեանքը դառն է», կը վայեն:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ